

Director
Narcís-Jordi Aragó

Redactor en cap
Xavier Carbó

Consell de redacció
Ramon Alberch, Jordi Casadevall,
Narcís Castells, Josep Clara, Jaume
Fabre, Miquel Gil, Ferran Juncà,
Jaume Marquès, Aurora Martín,
Enric Mirambell, Joan Miró,
Joaquim Nadal, Joan Nogué,
Gabriel Planella, Mariàngela
Vilallonga.

Secretari de redacció
Carles Sapena

Assessorament Lingüístic
Rosa Gallart

Disseny i compaginació
Enric Marquès

**Col·laboradors
d'aquest número**
Ramon Alberch, Ramon Ametller,
Joan Badia, Joan Boadas, Benjamí
Bofarull, Cesc, Enric Carreras,
Jaume Fabre, Josep M. Fonalleras,
Jaume Guillamet, Igor Grabulosa,
Xavier Jiménez, Josep Lloret, Enric
Marquès, Jaume Marquès, Josep M.
Marquès, Santi Martínez, Joan Miró,
Rafael Pascuet, Miquel-Dídac
Piñero, Josep Playà.

Edició
Diputació de Girona

Redacció i administració
Servei d'Estudis, Documentació i
Informació
Pujada de Sant Martí, 5
Telèfon 20 57 00
Apartat de Correus, 11.
17080 Girona

Administració: Aurèlia Planas

Subscripcions: Nuri Sumsi.

Distribució: Marta Déu.

Arxiu: Pilar Espuña

Fotocomposició
Imatge i Lletra, S.A.

Impressió

Dalmau Carles, Pla, S.A.
Joan Maragall, 34
17002 Girona

Dipòsit legal GI-54-1958
ISSN 0122-2663

Revista de Girona no s'identifica necessàriament amb l'opinió que
expressen els articles signats.
Prohibida la reproducció total o parcial de la revista per qualsevol
mitjà sense l'autorització prèvia de la Diputació de Girona.

Revista de Girona

Després de la tragèdia

El vent que feia córrer el foc amunt i avall a velocitats vertiginoses no era pas "la tramuntana justa" que demana el poeta en la seva famosa invocació empordanesa. Les flames, atacades pel vent, encenien sense compassió ceps i matolls, oliveres i pins. La lluita contra el foc es va cobrar, d'entrada, el tribut de quatre vides humanes i ha deixat un rastre de desolació de dimensions catastròfiques a diversos indrets de l'Alt Empordà, del Gironès i de la Selva.

Quan els incendis es repeteixen amb tan sospitosa insistència, es pot parlar de tot menys de casualitat. El mot inevitable, en aquests casos, és el de responsabilitat. Responsabilitat que correspon en primer lloc als qui encenen els focs amb objectius inconfessables, però que s'estén igualment als qui el provoquen amb descuits insolidaris, i també als qui fan possible la seva propagació perquè mantenen o permeten la brutícia dels boscos, la precarietat dels camins, l'abandó de la vigilància indispensable i la presència permanent de matèries combustibles acumulades sense el degut control ni les condicions adequades de seguretat. Sobre tots ells hauria de caure amb força el pes de les sancions i la duresa implacable de les mesures legals.

Encara més caldria que arribessin amb urgència les oportunes compensacions pels danys ocasionats, i que es posessin en marxa els mecanismes de reacció contra la tragèdia. S'han propiciat ajuts a fons perdut i línies especials de crèdit; s'ha anunciat la creació de noves agrupacions de defensa forestal i l'endegament de renovades campanyes de sensibilització ciutadana. S'han promès investigacions a fons sobre el com, el qui i el perquè dels incendis provocats; s'han augmentat els imports de les sancions administratives, i les altes institucions han comparegut com a part interessada en els procediments judicials incoats. S'ha parlat, sobretot, de la necessitat d'una repoblació forestal intensa i extensa, ràpida i eficaç. Tot això està molt bé, sempre que aquests signes d'esperança no caiguin una vegada més en el pou de l'oblit o no es transformin paulatinament en els habituals papers mullats.

Pel que fa a l'Albera, que és la zona més perjudicada, la seva condició fronterera entre dos estats del Mercat Comú li confereix per primera vegada una possibilitat inèdita. Ja que la Comunitat Econòmica Europea té dissenyats programes d'ajut específics per a les àrees situades a banda i banda d'una frontera, i així com la protecció del patrimoni natural va ser demanada a les autoritats responsables de les dues vessants del massís, l'ajut excepcional que ara fa falta podria sol·licitar-se directament a la instància comunitària, única que té competència global sobre el territori afectat.

Tot això i més haurem de fer si no ens volem deixar envair pel desert: el desert de les terres calcinades i el desert de la impotència col·lectiva.